

วัยรุ่น..

ต้องเคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์

คุณวิทยา วุฒิกกรเกรียง

ช่วงระยะเวลานี้หากมีอนุชนหรือยุวชนที่คริสตจักรของท่านผู้อ่านคู่มือมีสีหน้าเคร่งเครียดวิตกกังวล หรือคูซิมเศร้า ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย เนื่องจากเป็นช่วงจากแห่งการคาดหวังของพวกเขานั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผลสอบปลายภาค การสอบเข้าในที่ต่าง ๆ หรือแม้แต่คนที่จบการศึกษาและกำลังสมัครงาน แน่แน่นอนว่าเมื่อมีความคาดหวัง ก็ย่อมจะมีทั้งคนที่สมหวังและผิดหวัง

ส่วนใหญ่เราทุกคนก็จะมี ความหวัง เป็นพิเศษกับคนที่ผิดหวัง ผมเคยมีโอกาสดูคุยกับคนที่มีความรู้สึกเป็นปมด้อยมาตลอดชีวิตเพราะเขาไม่เคยประสบความสำเร็จในการสอบเข้าเรียนต่อเลย ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาสามารถจบการศึกษาในระดับที่สูงในเวลาต่อมาและเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีความรู้ความสามารถมากคนหนึ่งก็ตามที ส่วนในด้านคนที่สมหวังก็เชื่อว่าจะไม่ค่อยมีปัญหาอะไรบ้างเลย จริง ๆ แล้วมีหลายคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการสอบเข้าเรียนต่อมาทุกครั้ง แต่ก็มักจะมีคำถามกับตัวเองตามมาว่า “นี่เป็นสิ่งที่ฉันต้องการจริง ๆ หรือ” จึงไม่น่าแปลกใจที่มีหลายคนที่ไม่สอบเข้าเรียนต่อหรือได้งานในสถาบันที่มีชื่อเสียงแต่กลับไม่มีความสุขและอยู่ได้ไม่นาน แล้วก็เริ่มการสอบเข้าใหม่อีกแล้วก็ออกอีกวนเวียนไปมาหลายปี วัยรุ่นที่มีปัญหาลักษณะนี้มักให้เหตุผลว่าเขาไม่ชอบในสิ่งที่เขาได้เรียน หรือไม่ชอบงานที่เขาทำ ผมมักจะถามกลับไปเสมอว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วอะไรคือสิ่งที่เขาชอบ หลายคนอาจจะนิ่งไปสักพักแล้วบอกว่า “ไม่รู้สิ” บางคนก็บอกว่า “ไม่แน่ใจ” หรือบ้างก็ว่า “อะไรก็ได้ ก็คงเหมือน ๆ กัน” สิ่งเหล่านี้เป็นภาพสะท้อนว่าพวกเขายังไม่ทราบความต้องการที่แท้จริงของพวกเขาเลย หรือถ้าพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ ยังไม่ค้นพบตัวเองนั่นเอง

ในหนังสือ “ชีวิตที่เคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์” ที่เขียนโดย ริค วอร์เรน ได้จุดประกายให้คริสเตียนหลายคนได้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของตนตามน้ำพระทัยพระเจ้า เนื่องจากหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ถูกละเลยเป็นภาษาต่าง ๆ อย่างมากมาย และผมสังเกตเห็นมิชชันนารีวัยรุ่นหลายคนเข้ามาประเทศไทย มักจะพกหนังสือเล่มนี้มากับตัวเองด้วยเสมอ ที่สำคัญหนังสือเล่มนี้เป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ชีวิตของหลายคนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างนี้เป็นภาพสะท้อนให้เราเห็นว่าการทราบที่เราเกิดมาเพื่ออะไรนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิต และเมื่อเราทราบเป้าหมายที่

ชัดเจนในชีวิตสำหรับเราแล้ว นั่นเป็นการทำให้เราค้นพบตัวเองด้วย ส่วนการทำสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุประสงค์สำหรับชีวิตของเราไม่เพียงทำให้เราเสียเวลาเท่านั้น แต่อาจสร้างผลเสียร้ายแรงให้กับชีวิตของเราด้วย

เกี่ยวกับเรื่องนี้ชีวิตของกษัตริย์ซาอูลและกษัตริย์ดาวิดน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราในเรื่องนี้ได้ กษัตริย์ซาอูลผู้ได้รับการเจิมตั้งเป็นปฐมกษัตริย์ของอิสราเอล ซาอูลเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่และสง่างาม ในพระธรรม 1 ซามูเอล บทที่ 9 ข้อที่ 2 ได้กล่าวว่า “...เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวรูปร่างงาม ไม่มีชายคนใดในหมู่อิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บ่าขึ้นไป” ผมคิดว่ากษัตริย์ซาอูลคงมีส่วนสูงไม่ต่ำกว่า 190 cm เป็นคนบุคลิกภาพสง่างามและรูปหล่อ นอกจากนี้ซาอูลยังเป็นกษัตริย์ที่ได้ต่อสู้กับศัตรูของชนชาติอิสราเอลมากมายและได้รับชัยชนะมานับไม่ถ้วน เช่น การรบชนะคนอัมโมน เป็นต้น แต่กษัตริย์ซาอูลก็ได้ทำผิดและไม่เชื่อฟังพระเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุประสงค์ในชีวิตของตนเองนั่น คือ การถวายเครื่องบูชาแทนซาอูล และนั่นเป็นเหตุให้ซาอูลถูกถอดจากการเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล หันมาดูแลกษัตริย์ดาวิดบ้างในพระธรรม 1 ซามูเอลบทที่ 16 ข้อที่ 12 กล่าวเกี่ยวกับกษัตริย์ดาวิดได้ว่า “...ฝ่ายเขาเป็นคนผิวดำแดง ๆ มีหน้าตาสวยและรูปร่างงามนำดู...” ตอนที่ซาอูลเจิมกษัตริย์ดาวิดนั้น กษัตริย์ดาวิดยังเป็นเพียงหนุ่มน้อยที่มีหน้าที่เลี้ยงแกะ และคำว่าหน้าตาสวยและรูปร่างงามนำดูทำให้ผมคิดว่ากษัตริย์ดาวิดอาจดูภายนอกแล้วรู้สึกอ่อนแอไม่สง่างามแบบพี่ชายของตน เป็นไปได้ว่าหน้าตาคล้ายเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในพระธรรม 1 ซามูเอลบทที่ 17 ข้อที่ 33 เราได้ทราบว่ากษัตริย์ซาอูลมองกษัตริย์ดาวิดเป็นเพียงเด็กหนุ่มซึ่งยังไม่พร้อมสำหรับการเป็นทหาร ขนาดที่ว่าดาวิดสวมเสื้อเกราะและเครื่องรบของกษัตริย์ซาอูลก็รู้สึกว่าไม่ชินแสดงว่ากษัตริย์ดาวิดไม่เคยใช้เครื่องมือในการรบมาก่อนเลย เราได้พูดถึงทั้งกษัตริย์ดาวิดและซาอูลมาพอสมควรแล้ว เราลองมาดูคนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อีกคนนั่นก็คือโกลิอัท ในพระธรรม 1 ซามูเอล บทที่ 17 ได้บันทึกลักษณะของโกลิอัทไว้ว่า เขาสูงหกศอกสี่นิ้ว ซึ่งจะเท่ากับประมาณ 3 เมตรเลยทีเดียว แถมยังสวมเสื้อเกราะทองสัมฤทธิ์หนักถึงห้าพันเซเชล ซึ่งก็ประมาณ 57 กิโลกรัม และยังมีอาวุธเป็นหอกเหล็กหนักถึงหกร้อยเซเชล คิดแล้วหนักประมาณ 7 กิโลกรัม ในพระคัมภีร์กล่าวว่าพอโกลิอัทออกมาท้ารบคนอิสราเอลก็กลัวและไม่มีใครกล้าออกไปต่อสู้กับโกลิอัทเลยแม้แต่คนเดียวเราลองจินตนาการว่าถ้าเป็นเราต้องเผชิญหน้ากับยักษ์สูง 3 เมตร สวมเกราะทองสัมฤทธิ์และมีหอกเหล็ก เราจะรู้สึกอย่างไร ถ้าคิดตามเหตุผลแล้วก็สมควรที่ทุกคนจะกลัวโกลิอัท แม้แต่ซาอูลปฐมกษัตริย์ของอิสราเอล ผู้มีรูปร่างสูงใหญ่และรบชนะมานับไม่ถ้วนก็ยังกลัวโกลิอัท แต่ในทางกลับกันกษัตริย์ดาวิดผู้ที่มีลักษณะที่ไม่เหมาะสมแก่การเป็นทหารกลับอาสาออกไปรบกับโกลิอัท และอย่างที่เรารู้ว่าดาวิดสามารถชนะโกลิอัท โดยที่โกลิอัทไม่สามารถแตะต้องตัวกษัตริย์ดาวิดได้เลย และการล้มยักษ์คราวนั้นเป็นการตอกหมุดแห่งความมั่นใจให้กับคนอิสราเอล ได้ยอมรับในตัวของกษัตริย์ดาวิด สิ่งสำคัญที่ทำให้กษัตริย์ดาวิด

สามารถเอาชนะ โกลิอัท ได้นั้นก็เพราะพระองค์มีความเชื่อมั่นในพระเจ้า และเชื่อมั่นในสิ่งที่พระองค์ได้รับการต่อยอดจากการที่พระองค์เคยป้องกันฝูงแกะจากสิงห์และหมีพระองค์แน่ใจว่าพระเจ้าอยู่ข้างพระองค์

การค้นพบตัวเองเริ่มต้นจากการที่เราทราบถึงวัตถุประสงค์ในชีวิตของเรา และเอาชนะอุปสรรคที่เปรียบเหมือนการล้มยักษ์ โกลิอัทของกษัตริย์ดาวิดการเอาชนะอุปสรรคของตนเองนั้น เราไม่สามารถประเมินได้จากลักษณะภายนอก หลายครั้งเราคงเคยเห็นผู้ชายตัวโต ๆ ร้องไห้เป็นเด็ก ๆ เวลาที่เขาต้องเผชิญกับปัญหาแต่กลับกันเราเห็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่กล้าหาญในการเผชิญกับปัญหา นั้นหมายความว่าไม่ว่าเราจะมีลักษณะภายนอกอย่างไรนั้น ไม่ได้เป็นเครื่องหมายการันตีว่าเราจะสามารถเอาชนะอุปสรรคได้หรือไม่ แต่อยู่ที่ลักษณะภายใน มีคำกล่าวที่ว่า “สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ” แต่จริง ๆ แล้วสถานการณ์ไม่ได้สร้างวีรบุรุษ เพราะลักษณะความเป็นวีรบุรุษของคน ๆ นั้นมีอยู่แล้ว สถานการณ์เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้วีรบุรุษเผยโฉมออกมามากกว่า (เรียบเรียงจากการอบรมผู้นำ คจ.สาทร โดย อาจารย์ ประยูร ลิ้มหุตะเสรมณี) แต่อาจเป็นเพราะวัยรุ่นหลายคนมีความเข้าใจผิดในเรื่องนี้ ทำให้พยายามสร้างลักษณะภายนอกของตนให้เป็นอย่างที่ตัวเองอยากเป็น เช่น บางคนอยากดูน่าเกรงขามหรือน่านับถือ ก็ไปสักลายตามร่างกายบางคนอยากให้คนอื่นยอมรับว่าทันสมัยหรือมีฐานะ โดยการซื้อโทรศัพท์มือถือือราคาแพง ๆ บางคนอยากให้สังคมยอมรับให้สังคมรับ โดยการเรียนเก่ง ๆ ทำคะแนนสูง ๆ โดยไม่สนใจวิธีการ ไม่สนใจที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้าง

เราอาจมีคำถามว่าแล้วอะไร หรือว่าเพราะใครทำให้วัยรุ่นเข้าใจว่า การค้นพบตัวเอง การยอมรับ การมีชีวิตอยู่นั้นต้องใช้ชีวิตดูภายนอกเป็นเครื่องชี้วัด ใช้วุฒิการศึกษาเป็นเครื่องบ่งบอก หรือใช้วงศ์ตระกูลตัดสินความผิดถูกชั่วดีของคน บางทีอาจเป็นตัวของเราเองในวันนี้ก็เป็นได้ ลองมองย้อนกลับมาที่ตัวเองดูสิครับว่าทุกวันนี้เราได้สอนอะไรให้กับวัยรุ่นของเรา อนุชนและยุวชนของเราบ้าง ในพระธรรมสุภาษิต บทที่ 22 ข้อที่ 6 ที่เรากันเคยกันดึกกล่าวว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พรางจากทางนั้น” แต่หลายครั้งผมพบว่าพ่อแม่ให้ความสำคัญกับการเรียนพิเศษมากกว่าการเฝ้าเดี่ยว มากกว่าการเรียนรู้อื่นๆ และมากกว่าการมานมัสการวันอาทิตย์ ไม่ใช่ว่าการเรียนไม่สำคัญ เพราะการเรียนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง แต่เราไม่ควรจะลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างผิดพลาดให้กับเด็ก ๆ เพราะนั่นจะกลายเป็นมาตรฐานชีวิตในอนาคตสำหรับพวกเขาด้วย แน่แน่นอนว่าเด็กที่ถูกสอนมาเช่นนั้นก็จะเห็นว่าวุฒิการศึกษาเป็นเครื่องชี้วัดความเป็นมนุษย์ อีกตัวอย่างหนึ่งที่ผมมักเห็นก็คือถ้าเราให้ความสนใจกับทีมนมัสการด้วยการ เน้นที่ฝีมือ หรือศักยภาพทางดนตรีมาก และมากกว่าการมีชีวิตที่เป็นแบบอย่างแล้วละก็ นั่นก็หมายถึงว่าเรากำลังสอนเด็ก ๆ ของเราว่าการนมัสการที่ดีคือการร้องเพลงด้วยเสียงที่ไพเราะ การเล่นดนตรีที่มีการฝึกฝนและมีพรสวรรค์ การเข้าใจ

ทฤษฎีคนตรี แน่แน่นอนว่าคนตรีที่ดีช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในการนมัสการด้วย แต่ถ้าหากเรายอมให้คนที่
มีชีวิตที่ไม่เป็นแบบอย่าง เช่น ขาดซ้อม มาไม่ตรงเวลาบ่อย ๆ ไม่เฝ้าเดี่ยว ไม่มาร่วมนมัสการในวันที่
ตัวเองไม่ได้เล่นดนตรี อย่างนี้แล้ว ขอให้แน่ใจได้เลยว่าเรากำลังสร้างมาตรฐานที่ปฏิเสธหลักการที่ว่า
การนมัสการที่พระเจ้าพอพระทัยนั้นคือการนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและด้วยความจริง จำเป็น
อย่างยิ่งที่การสอนในเรียนรวีเช้าวันอาทิตย์ การเทศนาต้องสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของพวกเขาด้วย
ผมเคยเขียนไว้ในฉบับต้นปีแล้วว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่เฝ้าสังเกตและเลียนแบบ และพร้อมที่จะถอดแบบคน
ที่เป็นคนที่มีอิทธิพลต่อชีวิตเขาได้เสมอ

เพราะฉะนั้นหากท่านได้สังเกตว่าอนุชนและเยาวชนมีชีวิตที่เคลื่อนไปด้วยวัตถุประสงค์จากวัตถุ
สิ่งของเปลือกนอกของสิ่งที่โลกใช้วัดว่ามีค่า ได้โปรดสะท้อนกลับมายังตัวเราก่อนว่า เราได้หลงลืม
อะไรบางอย่างหรือไม่ เพราะถ้าหากเราได้ค้นพบสิ่งเหล่านั้นที่เป็นต้นเหตุของปัญหา ผมเชื่อว่ายังไม่
สายเกินที่เราจะมาช่วยกันเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อย่าลืมว่าอนุชนและเยาวชนของคริสตจักรในวันนี้
เป็นภาพสะท้อนถึงอนาคตของคริสตจักรของท่านในวันข้างหน้าด้วย หากท่านไม่รู้ว่าคุณควรจะ
เริ่มต้นอย่างไร ผมขออนุญาตแนะนำให้คุณลองเริ่มจากตัวของท่านและครอบครัวของท่านเองก่อน
และค่อย ๆ เริ่มไปยังคนที่ท่านมีอิทธิพลต่อชีวิตของเขาอาจเป็นเพื่อนในกลุ่มเซล หรือกลุ่มสภากิจกรรม
ต่าง ๆ เพื่อร่วมทีมนมัสการของท่าน นื่องเลี้ยงฝ่ายวิญญาณของท่าน ศิษยาภิบาลหรืออาจารย์ของท่าน

สุดท้ายผมมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับปราชญ์ที่ชื่อโซเครตีส ปราชญ์ท่านนี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่รอบรู้เกี่ยวกับ
เรื่องต่าง ๆ มากมาย และเป็นที่ยอมรับจากสังคมอย่างมากวันหนึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทางมาพบโซเคร
ตีส และบอกท่านว่าเขาต้องการที่จะมีความรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเช่นเดียวกับปราชญ์ท่านนี้ โซเคร
ตีสนิ่งและไม่พูดอะไรสักพักท่านก็เอ่ยให้ชายหนุ่มคนนั้นตามท่านมายังริมน้ำแห่งหนึ่ง โซเครตีส
หยุดที่ข้างลำธารและมองลงไปใต้น้ำ พลางบอกว่าถ้าท่านต้องการสิ่งที่เรามี ลองมองลงไปที่นี่ดูสิ ชาย
หนุ่มชะเง้อมองก็ไม่เห็นอะไร โซเครตีสจึงว่าเข้ามามองใกล้ ๆ สิ ชายหนุ่มก็ก้มตัวลงแล้วก้มลงมองที่
ข้ามแม่น้ำนั้น เท่านั้น โซเครตีสก็คว่ำคอและศีรษะของหนุ่มคนนั้น กดลงจนจมลงไปใต้น้ำข้างลำธาร
ชายหนุ่มพยายามดิ้นให้หลุดแต่ก็สู้แรงไม่ไหว โซเครตีสกอดชายหนุ่มไว้จนเกือบจะจมน้ำอยู่แล้วก็ดึง
ชายหนุ่มนั้นขึ้นมา เท่านั้นชายหนุ่มก็โกรธมากถามว่าทำไมถึงทำอย่างนี้ โซเครตีสพยายามให้ชาย
หนุ่มสงบใจแล้วถามว่าเมื่อท่านจมน้ำในน้ำอะไรคือสิ่งที่ท่านต้องการที่สุดชายหนุ่มก็ตอบว่าหนึ่งจึง
ตอบว่า “อากาศ” โซเครตีสจึงตอบชายหนุ่มว่าเมื่อใดที่ท่านต้องการจะรู้ในสิ่งที่เรารู้มากพอ ๆ กับที่
ท่านต้องการอากาศเมื่อสักครู่นี้แล้วท่านจงมาหาเรา เรื่องเล่าเรื่องนี้ผมอยากสะท้อนว่าเมื่อท่านมี
เป้าหมายที่ใหญ่ยิ่ง ท่านจำเป็นต้องมีความกระหายและความต้องการที่มากพอจะไปถึงเป้าหมายนั้นด้วย
เพราะฉะนั้นเมื่อท่านต้องการจะเปลี่ยนแปลงให้วัตถุประสงค์แห่งชีวิตของท่านถูกต้อง ขอท่านเริ่มจาก

ตัวท่านจากลูกหลานของท่านหรือจากเพื่อนของท่าน และถามตัวท่านเองว่าท่านมีความต้องการหรือมีแรงจูงอะไรที่ทำให้ท่านลุกขึ้นมาทำสิ่งนี้ และแรงจูงใจนั้นมากพอจะ让您ทำสิ่งนี้ต่อไปจนสำเร็จหรือไม่ ขอพระเจ้าอวยพรความตั้งใจดีของท่านและเพิ่มแรงจูงใจและใส่ภาระใจให้กับท่านด้วย

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 56 ฉบับที่ 304 พฤษภาคม – มิถุนายน 2005, หน้า 24-27.